

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

בפני **כבוד השופט איתי הרמלין**

בעניין: **המאשימה:** **מדינת ישראל**
ע"י עו"ד אורן חיים

נגד

הנאשם: **חיים סירוטקין**
ע"י עו"ד חזי רובין

גזר דין

1. בשעות הערב של 6.4.2024 נהג הנאשם במכונית שבה נסעו גם אשתו וזוג חבריהם – הארבעה היו בדרכם למסיבה. כשהגיעו למפגש הרחובות נמיר-בגין ושאול המלך בתל אביב, היה הצומת עמוס במפגינים שחצו אותו במרכזו. הנאשם עצר את מכוניתו, והוא, ובעיקר אשתו, התעמתו מילולית עם מפגינים שעברו בסמוך למכונית. בשלב כלשהו, דווקא כששוטר שהציע לכוונו ולסייע לו לצאת מן הצומת לא היה לידו, לחץ הנאשם בחוזקה על דוושת התאוצה של הרכב, וחצה את הצומת תוך שהוא פוגע בחמישה מפגינים ופוצע אותם. אחת הנפגעות, כבת 60, נחבלה בראשה, וארבע מצלעותיה נשברו. אחרי שחצה את הצומת, המשיך הנאשם בנסיעה יותר מ-10 שניות עד שעצר את מכוניתו.
2. יש לציין כי בניגוד למה שחשבו רבים מן הנפגעים ומעדי הראייה, המדינה לא טענה שהנאשם נסע כפי שנסע במטרה לפגוע במפגינים, אלא שנהג בפזיזות – כלומר תוך קלות דעת או אדישות לתוצאות נהיגתו (המדינה ייחסה לו יסוד נפשי שמעבר לרשלנות, אך לא כוונה ממש). מנגד, ההגנה לא עמדה במשפט מאחורי טענתו המקורית של הנאשם שלפיה דרס את המפגינים בשל תקלה במכוניתו שגרמה לו לא לשלוט בה, ומכך נגזר כי האופן שבו נסעה המכונית היה תוצאה ישירה של אופן תפעולה על ידי הנאשם.
3. אף על פי שלא הייתה מחלוקת עובדתית ממשית בין הצדדים, ניהל הנאשם את המשפט כהגדרת סניגוריתו דאז "על רוח הדברים". בתום שמיעת הראיות הרשעתי את הנאשם בעבירה שבה הואשם על ידי המדינה: מעשי פזיזות ורשלנות בכלי רכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (המדינה זנחה בעקבות טענות הסניגורים והערוטיי את בקשתה שישורשעגם בעבירה מקבילה מפקודת התעבורה). זאת, לאחר שקבעתי כי הוכחו עובדות סתב האישום שבו נאמר כך (בהשמטות קלות שעיקרן השמטת שמות הנפגעים כדי להגן על פרטיותם):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

"בתאריך 6.4.2024, בשעות הערב, התקיימה עצרת מחאה בצומת הרחובות קפלן ומנחם בגין בתל אביב. בסמוך לשעה 21:55 החלו המפגינים לנוע על הכביש לכיוון צומת הרחובות מנחם בגין ושאול המלך בתל אביב... אותה העת, נהג הנאשם ברכב... כשעמו רעייתו... ושניים נוספים.

בתאריך האמור, בשעה 21:55 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב על דרך מנחם בגין ממחלף ארלוזורוב לכיוון רחוב שאול המלך בתל אביב ועצר בתוך הצומת לנוכח הימצאותם של מפגינים, אשר חסמו את נתיבי הנסיעה. כתוצאה מהחסימה התפתח עימות מילולי בין הנאשם, אשתו והמפגינים במהלכו גידפו הנאשם ואשתו את המפגינים...

אותה העת נכח במקום השוטר טל... אשר הבחין בעימות ומנע מהנאשם להשלים יציאתו מהרכב לשם עימות עם המפגינים.

השוטר הורה לנאשם לנסוע אחריו בנסיעה איטית, במטרה לחלצו באופן בטוח מהצומת, כשכל אותה העת ממשיכים הנאשם ואשתו לגדף את המפגינים. הנאשם נסע בהכוונת השוטר בנסיעה איטית, כשלתע האיץ הנאשם ברכב, באופן רשלני, נמהר וחסר זהירות, שאינו מתאים לתנאי הדרך ולנוכחות המפגינים על הכביש, תוך שהוא סוטה ברכב ימינה ושמאלה.

הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה לכיוון רחוב שאול המלך בתל אביב עד שעצר בפנית רחוב הנרייטה סולד בתל אביב.

כתוצאה מנהיגתו הפרועה, פגע הנאשם באמצעות הרכב במפגינים וגרם להם חבלות כפי שיפורטו להלן:

א. נורית... לה נגרמו שברים בצלעות 3-6 בצדו השמאלי של בית החזה, חתך עם דימום קל במצח ושפשופים ברגליים. כתוצאה מכך אושפזה נורית... במשך יומיים בבית חולים איכילוב.

ב. אמיר... לו נגרם שפשוף בברך השמאלית והמטומה בכף יד ימין.

ג. אורית... לה נגרמה חבלה במפשעה וכאב באזור הכתף השמאלית והצלע השמאלית.

ד. הדס... לה נגרמו כאבים בצידו השמאלי של האגן וחבלות ברגל ימין, מכה בראש ובגב.

ה. ד' לה נגרמו כאבים באגן בצידו השמאלי, בגב התחתון, בצוואר וכאבי ראש. כמו כן, כתוצאה מפגיעתו של הנאשם חוותה הפרעות בשינה וסיוטים".

4. כהבהרה לכתב האישום יש לציין כי לא היה מדובר בהפגנה שהתקיימה באופן קבוע על הכביש בצומת הרלוונטי במטרה לחוסמו, אלא בזרם גדול של מפגינים שהיו בדרכם מנקודה לנקודה וחצו את הכביש במרכז הצומת והביאו בכך לחסימתו הזמנית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

5. כאמור בהכרעת הדין, מעבר לאופן נסיעתה של המכוננית ולפגיעתה בחמישה מן המפגינים, הסיבה לכך שרבים מעדי הראייה סברו שהנאשם דרס את המפגינים בכוונה, הייתה שלפני שהחלה המכוננית בנסיעה התעמתו נוסעיה מילולית עם מפגינים שעברו ליד המכוננית. בעיקר נכונים הדברים לגבי אשתו של הנאשם, שישבה מאחוריו, ופתחה את חלון המכוננית, צעקה על המפגינים, השמיצה אותם, וקיללה אותם. הנאשם עצמו מיעט להתעמת עם המפגינים, אך יצא פעמיים מן המכוננית. פעם אחת יצא מן המכוננית בכוונה להרחיק מפגינים שעמדו לפני חזיתה, לאחר שלא הצליח לגרום להם להתרחק בתנועות ידיים וצעקות כועסות מתוך המכוננית. פעם שנייה יצא הנאשם מן המכוננית כדי לגדף מפגינה שאמרה דבר מה, ומיד כשיצא הוחזר למכוננית על ידי שוטר שעמד במקום. יש לציין כי בהכרעת הדין דחיתי את טענות הנאשם לגבי תוכן דבריה של אותה מפגינה שקוממו אותו וגרמו לו לצאת מן המכוננית ולקלל אותה.

6. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, מעשיו של הנאשם לא היו רשלניים בלבד. הנאשם, שיכול היה להמתין בסבלנות להשלמת חציית המפגינים, לחץ במודע על דוושת התאוצה כאשר אנשים רבים ניצבים לפני מכונניתו, והשוטר אינו מכוון אותו אלא משוחח עם אשתו, ששבה להתעמת עם המפגינים. מעשה זה נעשה בדרך נמהרת ופזיזה – תוך קלות דעת לגבי התוצאות הצפויות של פגיעת המכוננית במפגינים בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימתן של תוצאות אלה מתוך תקווה להצליח למנען, אם לא באדישות ממש כלומר שוויון נפש לתוצאות צפויות אלה - סיבוב ההגה על ידי הנאשם כדי לצמצם את הפגיעה במפגינים רומז על קרבה לקוטב של קלות הדעת במשרעת הפזיזות לפחות בזמן המעבר בין המפגינים. כפי שכתבתי בהכרעת הדין, הואיל ולא הייתה במכוננית ובדוושת התאוצה כלתקלה, ברור שמהירות הנסיעה של המכוננית הייתה ביחס ישר לעוצמת הלחיצה של הנאשם על דוושת התאוצה, ומכאן שלחץ עליה בחוזקה. לחיצה חזקה על דוושת התאוצה כאשר לפני המכוננית הולכי רגל רבים החוצים את הכביש, היא פעולה נמהרת ומסוכנת ביותר, כפי שהוכח במקרה זה שבו התממש הסיכון שנשקף ממנה. מבחינה עובדתית קבעתי עוד, שהנאשם, שסובב את ההגה בחוזקה מצד לצד ועקף כך קבוצה גדולה של מפגינים מבלי לפגוע גם בהם, לא ניסה לבלום את המכוננית לאחר שלחץ על דוושת התאוצה.

7. כאמור בהכרעת הדין, הראיות שהובאו בפניי לא אִפשרו לקבוע בוודאות מדוע הנאשם, שלא מיהר לדרכו בשל מצב חירום כלשהו – רפואי או אחר, נהג בדרך הנמהרת והרשלנית שבה נהג, ועד כמה הושפעה התנהגותו מכל אחד מן הגורמים הבאים: עצבנותו על העיכוב בדרך, כעסו על דברי המפגינה שעברה ליד המכוננית, יחסו השלילי הכללי למפגינים (שעל אף ניסיונותיו לטשטשו קשה היה להחמיצו), לחץ מצעקותיה של אשתו כטענת ההגנה, והאלכוהול ששתה שבוודאי יכול היה לתרום לכשל בתפקודו כנהג (סוגיה שנחקרה בצורה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

שלא אִפשרה לקבוע מסקנות נחרצות ואף לא צוינה כנסיבה בכתב האישום), ושמה כדברי קצין החקירות בשעת חקירתו: "כשכל זה קורה, אתה מחליט לצאת משם ויהי מה. אתה טס משם... בדרך אם זה פוגע בבן אדם אחד, שתיים, שלוש, חמש, זה פגע. זה בסדר. לא באת על מנת לדרוס, להרוג אותם, אלא לצאת משם עם כמה שפחות פצועים, אבל אתה יוצא משם וזהו". תזה זו של קצין החקירות, שייחסה לנאשם אדישות או קלות דעת בקשר לאפשרות שיפגע במפגינים בנסיעתו המהירה ביניהם, נתמכה לכאורה בעניין המועט של הנאשם בזמן אמת בשלומם של הנפגעים, ובכך שלא עצר מיד אחרי הפגיעה בהם, אלא המשיך בנסיעה יותר מ-10 שניות עד שעצר אחרי שחברו צעק לו שלא יברח. מנגד עמדה העובדה שמיד כשסיים את המעבר בצומת, הנאשם אמר לחבריו שהיו במכונית, ש"נתקע לו האוטו" ו"נתקע לו הגז". אמנם לא אירע כך, אך אמירת הדברים בצירוף הפנית מבטו לאזור כפתורי השליטה במכונית לימדה שאולי חלק מהתנהגותו הייתה תוצאה של כשל לא מכוון שלו בתפעול המכונית – ככל הנראה בהשפעה של תערובת הגורמים שהוזכרו בתחילת פסקה זו ואולי גם גורמים אחרים שלא נזכרו במשפט.

8. כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם למעשהו של הנאשם יש להתחשב גם בנוק שנגרם כתוצאה ממנו ובזה שהיה צפוי להיגרם ממנו. זאת, גם במקרה כמו זה שבפניי שבו הנאשם הורשע בעבירה שאינה כוללת בין יסודותיה את רכיב התוצאה. לפיכך, אביא כאן את הצהרות נפגעי העבירה שהוגשו בשלב הטיעונים לעונש (הוגשו הצהרות של ארבעה מתוך חמשת הנפגעים):

הצהרת נפגעת העבירה נורית

"הרכב פגע בי והעיף אותי. התעוררתי ומצאתי את עצמי על הכביש מתקשה לנשום. פוניתי לאיכילוב ואושפזתי ליומיים. אובחנתי עם שברים בצלעות 3-6 של בית חזה שמאל, מכות וחבלות בזרוע ורגל שמאל, חבלת ראש – חתך בקרקפת. במהלך השבועות הבאים התבררו גם דלקת בכתף שמאל, גם כאבים ומגבלות תנועה, ואגודל הָדָק באגודל שמאל, גם חוסר יכולת להזיז אותה. במשך חודשיים (כ-8 שבועות) הייתי בבית עם כאבים חזקים מאוד בצלעות, בבית החזה, ובזרוע שמאל. הייתי מוגבלת בתנועה וכאובה מאוד. חזרתי לנסוע במכונית רק אחרי 2 חודשים ולנהוג עצמאית רק אחרי 3 חודשים.

במהלך השנה הראשונה עברתי טיפולי פיזיותרפיה בקופ"ח ובאופן פרטי אצל מומחים לטיפול בפציעות. טופלתי באגודל ההדק בריפוי בעיסוק כשבשלב מסוים הומלץ ניתוח (לא התבצע בסוף). טופלתי באופן פרטי אצל אוסתאופטית.

עד היום מופיעים כאבים באזור הצלעות במצבים של עומס פיסי על הגוף, סחיבת משקלים, קפיצות, תנועות חזקות. אני נמנעת מספורט שכולל קפיצה ולחץ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקיין

בשנים האחרונות עסקתי בקרמיקה והייתי אסיסטנטית בסטודיו לקרמיקה. בימים שלפני התאונה התכוננתי למכירת כלים שעשיתי בבזאר לחג הפסח – דבר שלא יצא אל הפועל. חזרתי ליצור בקרמיקה באופן חלקי רק אחרי מספר חודשים אחרי התאונה בגלל הקושי הפיסי, ולקח כמעט שנתיים עד שחזרתי ליכולת כמעט מלאה ליצור. לא חזרתי להיות אסיסטנטית בגלל הקושי בלישה וסחיבת משקלים ולא חזרתי לנסות למכור כלים.

במהלך הטיפול בחדר המיון נגזרו כל בגדי ונזרקו. משקפי הראייה שלי – מולטיפוקל – התרסקו בפגיעת הרכב ונזרקו".
(להצהרה צורפו מסמכים רפואיים התומכים באמור בה).

הצהרת נפגעת העבירה הדס

"בעקבות אירוע הדריסה, הועפתי ונפלתי על גבי ופוניתי באמבולנס לבית החולים איכילוב, כדי לשלול חבלת ראש. סבלתי ממכות יבשות (סימנים כחולים) בירך, ומעל השפה העליונה שלי. הללו הכאיבו לי מאוד. כמו כן, נגרם לי חתך ארוך ברגל, שהותיר צלקת שדהתה רק כעבור שנה מהאירוע.

בבוקר שלאחר האירוע היה אמור להיות לי מפגש עם עובדת סוציאלית, במסגרת תהליך הרשמה לאימוץ ילד – מפגש שמטבע הדברים נדחה, ובשל אילוצי זמנים – במספר שבועות.

לאחר שהרכב פגע בי נוצר לי "חור" בזיכרון, כך שכל מה שאני זוכרת הוא את רגע הפגיעה (והרגעים שלפניו) ואז את רגע הנחיתה על הכביש, ומה שבא לאחר מכן. רק מאוחר יותר גיליתי שמעדויות של מי שראה את האירוע, שלאחר שנפגעת, נחתתי על הפגוש של מכוניתו בטרם נחתתי על הכביש. אין לי שום זיכרון של זה. לאחר שנחתתי על הכביש, לקח לי רגע להבין מה קרה, מפגינים אחרים רצו לעברי ורק אז הבנתי, ופרצתי בבכי. אחי הגדול הגיע לפגוש אותי באיכילוב, ושם ביליתי את מרבית הלילה שלאחר מכן, גם בשביל בדיקות נוירולוגיות וגם בשביל לוודא שלא נשברה לי שן, בגלל המכה בשפה העליונה, שכאבה לי מאוד וגם דיממה.

חלפו שנתיים מהאירוע, ועדיין רגע הפגיעה, ורגע הנחיתה על הכביש לא מפסיקים להדהד בראשי, כאילו היו אתמול. אני גם חרדה יותר כשאני נוהגת. אני מוצאת שאני כועסת הרבה יותר כאשר יש שיח שעוסק בפוליטיקה, וזמן מה לאחר שנכנסתי להיריון לקראת סוף 24, הפסקתי ללכת להפגנות, חלק משמעותי ממי שאני ומהמעגלים החברתיים שאני משתייכת אליהם, מתוך חשש שדבר כזה עלול לקרות לי שוב, הפעם עם תוצאות חמורות עבור העובר שבבטני".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקיין

הצהרת נפגעת העבירה ד'

"... ביום האירוע הגעתי להפגנה כאזרחית שומרת חוק, מתוך רצון לממש את זכותי הבסיסית להביע עמדה. הצעדה הייתה ידועה מראש, מתוכננת וסדורה ולא העליתי על דעתי שאמצא את עצמי בתוך אירוע שבו חיי יהיו בסכנה ממשית. ברגע אחד, הרכב האיץ לעברנו. מצאתי את עצמי מוטלת על הכביש לאחר שנפגעתי בצד גופי, באזור האגן. פוניתי לבית החולים איכילוב יחד עם נפגעים נוספים. בימים שלאחר מכן סבלתי מכאבים משמעותיים, משרירים תפוסים בכל הגוף, ואיבדתי ימי עבודה.

אך מעבר לפגיעה הפיזית, החוויה הנפשית הייתה קשה במיוחד. במהלך האירוע ראיתי במו עיני את רגעי הפגיעה באנשים סביבי. מראות שאינם מרפים ממני עד היום, ובמיוחד זה של האישה המבוגרת ששכבה לידי, שהרכב פגע בה חזיתית. אלו רגעים של כאוס, פחד ותחושה של סכנת חיים ממשית שנחרטו בי עמוק.

בזמן ששכבתי על הכביש, סייעתי לזהות אותה נפגעת מבוגרת ואף איתרתי את מספר הטלפון של בעלה והודעתי לו על המקרה. באותם רגעים חשבתי שהיא מתה וכך נאלצתי להתמודד לא רק עם הפגיעה שלי, אלא גם עם מצוקה קשה של אדם אחר.

מאז אותו יום, חיי השתנו באופן עמוק. בימים הראשונים לאחר האירוע לא ישנתי כלל, וגם כיום אני מתמודדת עם קשיי שינה משמעותיים. תחושת הביטחון שלי נפגעה באופן ניכר. אני נמנעת מהגעה לתל אביב ומהשתתפות בהפגנות. ניסיתי לשוב פעם אחת – אך לא הצלחתי להישאר וברחתי הביתה.

זאת ועוד, הנהג האיץ לעברנו בזמן שהוא מדבר עם שוטר, בצעדה שאושרה עם המשטרה עצמה – דבר שגרם לי לאבד גם את תחושת האמון בשוטרים. בנוסף, פיתחתי פחדים מפני פגיעה מצד אנשים אלימים ואני חוששת להביע את עמדותי בגלוי כפי שעשיתי בעבר. אני נמנעת כיום מללבוש סממנים מזהים, דבר שפוגע בתחושת החופש והזהות שלי.

עוד לפני אירוע הדריסה התמודדתי עם קשיים נפשיים בעקבות אירועי השבעה באוקטובר. אירוע הדריסה החמיר באופן משמעותי את אותם קשיים והוביל להידרדרות נוספת במצבי. מאז אני ממעטת לצאת מהבית למעט לצרכי עבודה. מדובר בשינוי מהותי באורח חיי ובתחושת הביטחון הבסיסית שלי כאדם. אני מבקשת מבית המשפט להביא בחשבון לא רק את עצם הפגיעה, אלא את ההשפעה המתמשכת והעמוקה שלה על חיי – הפיזית, הנפשית והתפקודית".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

הצהרת נפגע העבירה אמיר:

"בתאריך ה-6 לאפריל 2024 נפגעתי באירוע דריסה שבעקבותיה נחבלתי בברך שמאל ובכף ידי הימנית. נלקחתי למיון ושוחררתי באתו הערב לביתי עם מספר ימי מחלה. אך עם זאת, במשך כמעט החודש שלאחר מכן התקשיתי לתפקד כרגיל, כל פעולה שביצעתי התלוותה בכיווץ חזק שמנע ממני להפעיל את השרירים כראוי. בבדיקה אצל הרופאים הם אבחנו את המצב בתור "צליפת שוט" או whiplash. לפיכך במשך כמעט כחודש שלאחר אירוע הדריסה סבלתי ממגבלה פיזית זמנית שמנעה ממני לפעול כרגיל, והסתמכתי על שירותים בתשלום במקום לדאוג לעצמי באופן עצמאי כבדרך כלל. לכן הזמנתי יותר ממסעדות ונעזרתי במוניות על-מנת להתנייד ממקום למקום. בנוסף, אותה מגבלה פיזית זמנית גרמה לי לסבל נפשי לאורך חודש אפריל 2024, שהתבטא במספר התקפי חרדה, הימנעות מאירועים דומים וירידה בתפקוד היומיומי. על-מנת להתמודד עם המצב פניתי לסדרה של פגישות טיפוליות עם פסיכולוגית קלינית, שהיוו התערבות טיפולית הכרחית לצורך שיקום רגשי וחזרה לתפקוד תקין".

9. מעשיו של הנאשם פגעו בזכותם של נפגעי העבירה לשלמות הגוף והנפש – אצל אחת מהן, שצלעותיה נשברו והיא נחבלה בראשה, נפגעה הזכות לשלמות הגוף באופן משמעותי יותר, אצל האחרים הפגיעה בנפש ובתחושת הביטחון הייתה אולי חמורה יותר מזו הגופנית.

10. בין אם כיוון לכך ובין אם לא, תוצאה נוספת של מעשיו של הנאשם הייתה פגיעה בחופש הביטוי הפוליטי שהוא זכות יסוד בעלת מעמד חוקתי כחלק מכבוד האדם. כלשונו של בית המשפט העליון: "חופש הביטוי הוא זכות אדם חוקתית. ההגנה הקפדנית עליו היא חלק בלתי נפרד מהמסורת החוקתית הישראלית. חופש הביטוי זכה במשפטנו להגנה מפליגה עוד טרם חקיקת חוקי היסוד. כבר באותה עת הובהר כי חופש הביטוי הוא "זכות עילאית" וכי הוא "מהווה את התנאי המוקדם למימושן של כמעט כל החירויות האחרות" ... עוד נפסק כי מדובר ב"ציפור נפשה של הדמוקרטיה" ... לאחר חקיקת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו הועלה חופש הביטוי למדרגה של זכות אדם חוקתית. בשורה של פסקי דין של בית משפט זה נקבע כי היבטים מסוימים של חופש הביטוי – לרבות חופש הביטוי הפוליטי – הם חלק מהזכות החוקתית לכבוד (בג"ץ 5239/11 אורי אבנרי נ' הכנסת (15.4.2015)). התוצאה התודעתית של פגיעה בחופש הביטוי הפוליטי התרחשה בין אם ניתן היתר לתהלוכה למפגינים שעליהם נמנו נפגעי העבירה ובין אם לא ניתן היתר כזה. הנפגעים עצמם חשבו שניתן היתר כזה בין השאר בשל ליווי הצועדים על ידי שוטרים. לעומת זאת, לפי דברי קצין המשטרה שהעיד בפניי, ניתן היתר להפגנה, אך לא ניתן היתר לתהלוכה. בשל חוסר הרלוונטיות שלה למשפט, השאלה אם צעדת המפגינים מנקודה אחת לאחרת התנהלה כתהלוכה המצריכה אישור לפי החוק לא התבררה לעומקה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

כך או כך, סמכותה של המדינה להגביל קיומן של תהלוכות מטעמים של שמירה על הסדר הציבורי, אינה מקנה לשום אדם זכות לסכן את חייהם של צועדים בנהיגה פרועה ביניהם גם אם המדינה לא העניקה היתר לתהלוכה. כאשר נהג נוהג ביניהם בפראות, מסכן את חייהם ופוגע בכמה מהם, לאחר עימות מילולי בינו ובין נוסעת במכוניתו לבין צועדים אחרים, יש בכך כדי להרתיע את נפגעי העבירה ורבים אחרים מלהביע דעה מחשש שיפגעו על ידי המתנגדים לדעתם גם אם ישתתפו בפעילות שאושרה כדין (ראיה לכך ניתן למצוא בעדויות הנפגעים בפניי במשפט ובהצהרות הנפגעים שהוגשו בשלב הטיעונים לעונש וצוטטו לעיל).

11. באי כוח הצדדים הציגו עמדות שונות מאד לגבי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם. התובע סבור שמתחם העונש ההולם נע בין שנה וחצי לשלוש שנים מאסר בפועל – כלומר, שייך למקרים החמורים ביותר של העבירה שבה הורשע הנאשם, שעונשה המרבי שלוש שנות מאסר. הסיניגור לעומתו סבור שאין מקום להטיל עונש מאסר בפועל כלשהו על הנאשם, אלא יש לפסול את רישיון הנהיגה שלו לשנה, ולצרף לעונש זה לכל היותר שירות לתועלת הציבור.

12. התובע הפנה לגזר דין אחד שבו נדון עניינו של אדם שפרץ עם רכבו בין מפגינים שעמדו על הכביש והורשע לפי אותו סעיף חוק שבו הורשע הנאשם שבפניי: ת"פ (נתניה) 35490-11-23 **מדינת ישראל נ' אסף גבע** (29.9.2025). התיק הרלוונטי עסק במקרה שבו חסמו מפגינים את הכביש באמצעות מכוניותיהם. הנאשם שלא יכול היה להמשיך בדרך התקשר למשטרה, ואמר: "אפשר לשלוח בבקשה ניידות... סגרו פה את הכביש מטומטמים". "חבל על המאמץ, יבואו יס"מניקים יפרפשו אותם...", "לא נותנים, אלא אם אתה רוצה שאני אדרוס אותם"... "אתם שולחים את הניידות או שפשוט נעלה על האנשים. לא הבנתי?!...", "תשלחו לפה, תפרקו אותם, מה, זה נהיה מוגזם כל השטויות האלה, שיפגינו בצדדים שיעשו מה שהם רוצים". הואיל ושוטרים לא הגיעו מיד למקום, באמצעות מכוניותו (טנדר ענק המצריך רישיון ג') דחף הנאשם את המכונית שחסמה את נתיב נסיעתו, ונסע מן המקום. זאת, כשהמפגינים עומדים בסמוך למכונית הנדחפת, אך היא עצמה ריקה מאדם. השופטת ציינה בגזר הדין על בסיס הראיות שהובאו בשלב ההוכחות כי לאחר מכן הנאשם סטה לנתיב שבו עמדו מפגינים, והם נאלצו לקפוץ לצדדים. עם זאת, באותו מקרה לא נפגע פיזית איש כתוצאה ממעשיו של הנאשם. המדינה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל וביקשה שיגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות ושנה פסילת רישיון נהיגה בפועל. בית המשפט אימץ את עמדת המדינה משום שאין זה מקובל שבית המשפט יגזור עונש חמור יותר מעתירת המדינה, אך קבע שמתחם העונש ההולם הוא בין שנה לשנתיים מאסר בפועל בצירוף עונשים נוספים. בין היתר סבר בית המשפט שהיה מקום לפסול את רישיון הנהיגה של הנאשם לשנים רבות (ערכאת הערעור קיצרה את תקופת פסילת הרישיון משנה ל-8 חודשים מסיבות הומניטריות).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

13. התובע הדגיש את הנסיבה המחמירה הברורה שבמקרה שבפניי נפגעו חמישה אנשים כתוצאה ממעשי הנאשם, ואילו בתיק האחר לא נפגע איש. מנגד טען הסניגור כי מבחינת המחשבה הפלילית מעשהו של הנאשם בתיק שבפניי הוא קל יותר מזה של הנאשם בתיק שאליו הפנה התובע, וזאת לנוכח הדברים המאיימים שאמר הנאשם בתיק האחר בשיחת הטלפון עם מוקד המשטרה שמלמדים לכאורה על מעשה מכוון יותר. אשר לטיעוני ההגנה יש לומר שהעובדה שבמקרה שבפניי היו חמישה נפגעים בעוד במקרה האחר לא נפגע איש מעלה את האפשרות שמראש הייתה נהיגתו של הנאשם בתיק שבפניי מסוכנת יותר (אולי בשל מספר המפגינים שהיו על הכביש ומיקומם יחסית לרכב, כפי שניתן להבין מבין שורותיו של גזר הדין בתיק האחר). יתר על כן, על אף דברי האיום החמורים בפני עצמם שהשמיע, גם בתיק האחר הואשם הנאשם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות ולא בניסיון מכוון לפגוע במפגינים.

14. גזרי הדין האחרים שאליהם הפנו הצדדים עסקו בעבירות שבוצעו בנסיבות שונות מאד מאשר בתיק שבפניי.

א. התביעה הפנתה לת"פ (חדרה) 47706-07-15 **מדינת ישראל נ' חן יצחקיאן** (20.6.2016) שעוסק במקרה של מי שנסע בגיפ על חוף הים ודרס עם מכוניתו מתרחצת ששכבה על החוף, וכתוצאה מכך נשברו צלעותיה וכתפה ונגרמו לה חבלות נוספות. בית המשפט קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 5 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות ל-9 חודשי מאסר בכלא. מעבר לרקע השונה ולמספר הנפגעים, יש להניח שבניגוד למקרה שבפניי הנאשם בתיק האחר כלל לא הבחין בבחורה שבה פגע עם מכוניתו.

ב. התובע הפנה גם לת"פ (ירושלים) 88-07-12 **מדינת ישראל נ' מאור בן יעקב** (9.7.2014). באותו תיק נדון עניינו של מי שסובב את מכוניתו במהירות סביב צירה ("צלחת"), ופגע בשלושה הולכי רגל – לאחת מהולכות הרגל נגרמו שברים בצלעות ובאגן, קרעים בטחול ובכבד, חור בריאה ועוד. נקבע מתחם עונש הולם שבין חודשיים מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות לשנתיים מאסר בכליאה (נגזרו על הנאשם שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות ושנתיים פסילת רישיון נהיגה בפועל). כמובן, מדובר בנסיבות רקע שונות מאשר בענייננו.

ג. התובע הפנה עוד לת"פ (באר שבע) 37917-08-19 **מדינת ישראל נ' מוחמד אטרש** (3.7.2023). באותו מקרה נקבע מתחם עונש הולם שבין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל במקרה של נהיגה פרועה של מי שנמלט מבדיקה שגרתית של המשטרה. מדובר בנסיבות שונות מאד מאשר במקרה שבפניי. נסיבותיהם של ת"פ (פתח תקווה) 5750-02-16 **מדינת ישראל נ' שולם דהן** (18.11.2019) ות"פ (ראשון לציון) 18755-09-22 **מדינת ישראל נ' יונתן בכר** (1.4.2024), שאף אליהם הפנה התובע, שונות עוד יותר מאלו שבענייננו, ולכן לא מצאתי מקום לפרטן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

ד. ההגנה הפנתה לת"פ (ירושלים) 23397-03-19 **מדינת ישראל נ' אוסנת אבו גוש** (18.10.2020). באותו תיק נדון עניינה של מי שדרכה נחסמה בשל חתונה שהתקיימה על הכביש, ועברה עם מכוניתה במקום תוך פגיעה בשולחנות. כתוצאה מנהיגתה קיבל אדם אחד מכה בגבו, ואדם אחר נפל וקיבל מכה בראש. בית המשפט קבע שמתחם העונש ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור לעבודות שירות "ברף הגבוה". מעבר לרקע השונה ולתוצאות הפחות חמורות מאשר במקרה שבפניי, מתוך גזר הדין ניתן להבין כי רכבה של הנאשמת לא פגע ישירות באנשים, וקשה להבין מתוכו מה הייתה תמונת האנשים שניצבו ברחוב יחסית לנתיב נסיעתה של הנאשמת.

ה. הסניגור הפנה גם לת"פ (נתניה) 24099-05-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.1.2026), שבו נדון עניינו של מי שכיוון שסירב למסור את בנו לאחותה של אשתו בנפרד, המשיך לנסוע במכונית בשעה שהיא ניסתה להוציא ממנו את הילד, כך שרגליה נגררו על הכביש, ונרמו לה נפחות קלה במרפק והמטומות ברגל. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-12 חודשים מאסר בפועל. כמוכן, נסיבות המקרה שונות מאשר בענייננו, מספר הנפגעים קטן יותר וחומרת הפגיעה נמוכה יותר.

ו. הסניגור הפנה עוד לת"פ (ירושלים) 72712-01-20 **מדינת ישראל נ' סאמי בוגה** (13.2.2022), שבו נדון עניינו של מי שנסע עם מכוניתו במהירות לעבר שוטר, ואחר כך הפריע לשוטרים לעצור אותו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי בצירוף שירות לתועלת הציבור ועד לעונש מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. מדובר במקרה שנסיבותיו קלות בהרבה מאלו שבענייננו שכן באותו מקרה לא פגעה מכוניתו של הנאשם באיש, וכלל לא ברור אם העמידה אדם כלשהו בסיכון ממשי.

ז. הסניגור הפנה גם לשלושה מקרי תאונות דרכים שנדונו בבתי המשפט לתעבורה. מצאתי שבשל אופיים השונה של המעשים המתוארים בהם, הם אינם רלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם בתיק שבפניי: ת"ד (תל אביב) 5289-02-21 **מדינת ישראל נ' יוסף והבה** (29.11.2021), ת"ד (מרכז) 3096-02-21 **מדינת ישראל נ' מיכל גינזבורג** (29.3.2023) ות"ד (מרכז) 3504-08-22 **מדינת ישראל נ' רנא נאסר** (8.9.2025).

15. בהיבט הנורמטיבי הכללי התובע הפנה גם לפסקה 16 בע"פ 3124/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.8.2019) שם נכתב כי "על בית המשפט לצאת אפוא מתוך הנחה כי העונש המירבי הוא העונש שיש להטיל בנסיבות חמורות ביותר; כי בנסיבות בעלות חומרה בינונית מן הראוי ככלל, להטיל על הנאשם מחצית העונש המירבי; וכי בנסיבות מקלות מן הדין הוא שעונשו של הנאשם יוקל בהתאם".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

16. את כלל הנסיבות המקלות והמחמירות של ביצוע העבירה סקרתי לעיל, ולא אחזור על כולן שוב. אני מוצא שגם מתוך התחשבות בנסיבות המקלות, ובהן הספונטניות של המעשה והלחץ שבו היה נתון הנאשם, צירופן של שלוש מבין הנסיבות המחמירות, שאפרט להלן, מחייב הטלת רכיב של מאסר בכליאה:

א. בראש ובראשונה, כאמור לעיל, לא מדובר במקרה של רשלנות בלבד, שכן הנאשם לחץ במודע על דושת התאוצה כשלפני מכוניתו עומדים אנשים רבים, וכאשר השוטר, שהציע לכוונו החוצה מן המקום, אינו מכוונו אלא עסוק בשיחה עם אשתו שמתעמתת עם המפגינים. בלחיצתו החזקה על דושת התאוצה בסיטואציה זו נהג הנאשם בדרך נמהרת ובפזיזות כלפי התוצאה הצפויה של לחיצה זו שהיא פגיעה גופנית באנשים הנמצאים על הכביש. גם אם כטענת הסניגור, הנסמכת בין היתר על צילום ממגדל גבוה שבו נראית מכוניתו של הנאשם עוקפת קבוצה גדולה של מפגינים, הנאשם ניסה לצמצם את הפגיעה במפגינים באמצעות סיבוב הגה המכונית ללא בלימתה, הרי עדיין הלחיצה החזקה על דושת התאוצה כשלפניו המון אדם והשוטר אינו מכוונו, הייתה נמהרת ופזיזה – כמוסבר לעיל בעניין קלות דעת ואדישות. בכך שונה מקרה זה ממקרה שבו אדם לוחץ בטעות על דושת התאוצה במקום על דושת הבלם במכונית, שאליו התייחסו סניגוריו של הנאשם בשלב ההוכחות. יש להזכיר גם כי לא היה כל אירוע חירום כלשהו – רפואי או אחר, שחייב את הנאשם לעזוב את המקום, ושהמכונית ונוסעיה לא הותקפו או אוימו על יד המפגינים, ולא נשקפה להם כל סכנה מהישארות במקום.

ב. הנסיבה המחמירה השנייה היא תוצאות המעשה: ריבוי הנפגעים כתוצאה מנהיגות הפרועה של הנאשם במהירות שאינה מותאמת להימצאו של המון אדם על הכביש, חומרת הפגיעות הפיזיות שנגרמו לאחת מהם שצלעותיה נשברו והיא נחבלה בראשה, והפגיעות הנפשיות שנגרמו לחלקם. בהקשר זה יש לומר כי גם אם, כטענת הסניגור, לא נגרמה לאיש מן הנפגעים, לרבות לנורית, נכות פיזית קבועה, עדיין מדובר בפגיעות ממשיות, ובפגיעה משמעותית בנורית, ואינני מאמץ את ההגדרה של הסניגור שמדובר ב"פצועה קלה מאוד" (הגדרה שנכונה אולי בהקשרים אחרים).

ג. הנסיבה השלישית, שאף לה משקל מסוים בהקשר זה, היא הנסיבות הכוללות של ההתרחשות. אמנם, כאמור בפתח הדברים, המדינה כלל לא טענה שהנאשם פגע בכוונה במפגינים שחצו את הכביש, אך לא ניתן לנתק לחלוטין בין חוסר סבלנותו של הנאשם, שגרמה לו ללחוץ על דושת התאוצה ולנסוע במהירות בתוך המון אדם במקום להמתין שהמפגינים יסיימו לחצות את הכביש או אפילו שהשוטר יכוונו ליציאה בטוחה מהצומת, לבין העימות שהתפתח בין נוסעי המכונית (ובעיקר אשתו של הנאשם) לבין המפגינים (כלומר, קשה לנתק לחלוטין בין חוסר הסבלנות לחוסר סובלנות – מילים שהקשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

הפונטי ביניהן אינו מקרי אלא מקורו בקשר סמנטי). כאמור לעיל, כתוצאה מקישור זה בין העימות המוקדם לבין הדריסה, שנעשה על ידי הנוכחים במקום, הפגיעה במפגינים יצרה גם פגיעה בחופש הביטוי הפוליטי, שכן ברור שיש בה לעורר חשש (לא רק אצל נפגעי העבירה) להשתתף במחאה כלשהי פן יפגעו.

17. בהתייחס למובא בפסקה 15 לעיל מע"פ פלוני, לנוכח מידת הפגיעה בערכים החברתיים והנסיבות שפורטו לעיל אני מוצא כי מעשהו של הנאשם היה ברמת חומרה בינונית יחסית לטווח המעשים האפשריים שמהווים עבירה לפי סעיף החוק של מעשי פיזיות ורשלנות שבו הורשע ועונשו המרבי הוא שלוש שנות מאסר. בהקשר זה יש לציין שבהיבט של הפגיעות הפיזיות היו במקרה זה מספר נפגעים ולאחת מהם אף נגרמה פגיעה פיזית משמעותית, ומכאן שלא מדובר בחלק התחתון של טווח המעשים האפשריים בעבירה זו. מנגד, כטענת הסניגור, יתכנו מקרים של פגיעה פיזית משמעותית יותר וביותר אנשים, וכן יתכנו מקרים שבהם תהיה רמת מחשבה פלילית חמורה יותר. דברים אלו נכונים גם לגבי הפגיעות הנפשיות שנגרמו לנפגעים. גם בהקשר של היחס בין רשלנות למודעות (או בין דרך רשלנית לנמהרת כלשון סעיף העבירה הרלוונטי) מצוי המקרה בדרגת ביניים ביחס לטווח המעשים האפשריים בעבירה זו. קביעה כי מעשהו של הנאשם נמצא באזור אמצע טווח החומרה בעבירה שבה הורשע, משמעותה היא קביעת מתחם עונש הולם לזה שנקבע כי הולם בתיק היחיד שאליו הפנו הצדדים ועוסק בנסיעה בין מפגינים (ת"פ גבע שהאמור בו פורט לעיל). המקרה שבפניי חמור מאותו מקרה באופן משמעותי בהיבט של פגיעה פיזית במפגינים. לעומת זאת, הנאשם בתיק שבפניי לא איים לדרוס את המפגינים לפני שפתח בנסיעה, כפי שעשה הנאשם בתיק האחר, שגם בלי ספק פגע בכוונה במכונית הריקה שחסמה את דרכו. עם זאת, כאמור לעיל, גם הנאשם האחר לא הואשם בניסיון מכוון לפגוע במפגינים. עוד יש לציין שהתבטאות של אחת המפגינות בתיק שבפניי, שתוכנה אינו ידוע, קוממה את הנאשם עד כדי כך שאיבד את שלותו יצא מן המכונית וגידף אותה, ואולי כאמור לעיל הייתה אחד הגורמים להחלטתו חסרת שיקול הדעת להתחיל בנסיעה. זאת ועוד, כאמור לעיל, יתכן שחלק מפעולותיו של הנאשם נבעו מכשל שלו בתפעול המכונית שנבע מתערובת של גורמים שפורטו לעיל – חלקם מקורם בנאשם ובהתנהגותו וחלקם לא. כלומר, אמנם בהיבט של הפגיעה במפגינים התיק שבפניי חמור בהרבה מת"פ גבע, אך בהיבטים מסוימים הוא לכאורה חמור פחות ממנו. כך או כך, בעת שדנים במדיניות הענישה הנוהגת יש משקל מוגבל למתחם עונש הולם שנקבע בתיק אחר יחיד, שאף העונש שהוטל בו אינו תואם את המתחם שבית המשפט ראה כהולם. על כך יש להוסיף שיש קושי לאמץ את מתחם העונש ההולם שלו עתר התובע לנוכח מתחמי העונש ההולמים שנקבעו במספר תיקים שאליהם הפנו הצדדים, שהם קלים בצורה קיצונית לעומת מתחם זה באופן שלא ניתן להצדיק כשמשווים את פערי החומרה בין המקרים (ת"פ אבו גוש, ת"פ יצחקיאן, ת"פ בן יעקב שעובדותיהם פורטו לעיל).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

18. לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מעשהו של הנאשם נמצא בחלק האמצעי של משרעת החומרה האפשרית בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות בכלי רכב, ולכן כך יש גם למקם את מתחם העונש ההולם במשרעת העונשים האפשריים לעבירה זו. **כלומר, מתחם העונש ההולם הוא בין שנה לשנתיים מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים ובהם פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת.** מתחם זה מבטא גם את מידת הפגיעה בערכים החברתיים. המתחם הוא זהה לזה שנקבע בת"פ גבע שנזכר לעיל, שבהיבטים מסוימים האישום שנדון בו הוא קל יותר מזה שבתיק שבפניי, ובהיבטים מסוימים התיק שבפניי קל ממנו. אשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה במתחם העונש ההולם – אמנם למרבה המזל איש לא מצא את מותו במקרה זה, אך דרגת המחשבה הפלילית הייתה חמורה מאשר במקרים של גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים שבהם נהוג לפסול את רישיון הנהיגה לשנים. לנוכח המתחם שקבעתי, לא מצאתי מקום להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות.

קביעת העונש בתוך מתחם העונשים ההולמים

19. הנאשם יליד 1971, נשוי, אב לארבעה ילדים, וסב לנכדים. עבודתו העיקרית היא במחלקת התברואה של העירייה, ובנוסף עבד כמאמן כדורגל (לפי הסניגור, בעבר היה שחקן כדורגל מקצועי). לדברי הסניגור, בעקבות התיק שבפניי לא הסכימו להעסיקו עוד כמאמן כדורגל. הסניגור ציין שבתקופה שבה היה מושעה מעבודתו בעירייה, עד שהוחזר לשם ככל הנראה בעקבות הליך משפטי, נגרם לו נזק כלכלי כבד. הסניגור הזהיר כי עונש כבד שיוטל על הנאשם יגרום לכך שיאבד את עבודתו ואת הפנסיה שלו.

20. התובע הגיש את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, שבו הרשעות ישנות מאד בעבירות סמים. עוד הגיש התובע את גיליון הרשעות התעבורה של הנאשם שמשנת 1988 עד היום צבר 79 הרשעות בעבירות תעבורה – מן הראוי לציין עם זאת שבכשבעים מתוכן מדובר בתשלום דו"חות ללא משפט, והפעם האחרונה שהנאשם נשפט בבית המשפט לתעבורה הייתה לפני כעשרים שנה במקרה שבו רישיון הרכב שלו פקע. התובע טען שלנוכח עברו והעובדה שלא לקח אחריות מלאה למעשיו, יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם שלו עתר (בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר בפועל), וכן לפסול את רישיון הנהיגה שלו לתקופה ממושכת, ולחייבו בפיצוי נפגעי העבירה.

21. הסניגור הגיש דוגמאות להתבטאויות חריפות מאד של אנשים פרטיים נגד הנאשם ברשתות החברתיות, וכן צירף מערכון מתוכנית הסאטירה "ארץ נהדרת", שבו מופיעות דמויותיהם של השרים איתמר בן גביר ומירי רגב כשהן יושבות במכונית באופן המחקה באופן ברור את ישיבתם במכונית של הנאשם ואשתו. המערכון קושר בין התנהגותו של הנאשם (ששמו מוזכר במערכון) לבין התבטאויותיהם של שרים אלה נגד המפגינים. הסניגור ראה באלו עדות למסע ביוש (shaming) שחוו הנאשם ובני משפחתו, ואשר לדבריו הקשה עליהם אף לצאת מן הבית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

- לדברי הסניגור, גורמי אכיפת החוק גרמו לציבור ובתוכו לנפגעי העבירה לחשוב שמדובר היה בדריסה מכוונת. הסניגור גם הדגיש את ההשפעות הקשות של התיק על בני משפחתו של הנאשם. עוד הדגיש הסניגור שהנאשם היה עצור במשך שישה ימים, ורישיון הנהיגה שלו נפסל מאז התאונה שהייתה לפני יותר משנתיים, כאשר בחלק מן התקופה נאסר עליו אף להשתמש בקורקינט חשמלי.
22. הסניגור טען כי הנאשם לקח אחריות למעשיו מן הרגע הראשון, הביע צער על מה שקרה, והכחיש רק את הטענה הלא נכונה שדרס את המפגינים בכוונה. בהקשר זה יש להזכיר שהנאשם טען בתחילה כי אופן נסיעת מכוניתו היה תוצאה של תקלה במכונית - טענה שלא הייתה נכונה והיה בה משום אי לקיחת אחריות.
23. אשר לעתירת התובע לפסיקת פיצוי, טען הסניגור שכל נפגעי העבירה זכאים לפיצוי לפי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975 (הפלת"ד) ובסכומים גבוהים בהרבה מאלה שאליהם כיוון התובע, ושלשם עמידה בכך שילם הנאשם לאורך השנים דמי ביטוח. הסניגור, שכאמור לעיל הדגיש כי לאיש מנפגעי העבירה לא נגרמה נכות, גם סבור כי בהיעדר מסמכים פסיכיאטרים אין משמעות רבה לטענות נפגעי העבירה על פגיעות נפשיות שנגרמו להם.
24. הסניגור ביקש שאם לא אקבל את עתירתו העונשית, אבקש תסקיר של שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אך הואיל ולא מצאתי שמתאים להפנות את התיק לאפיק טיפולי, והסניגור פרש את הנסיבות האישיות והמשפחתיות בצורה רחבה, לא מצאתי מקום להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר.
25. בדברו האחרון אמר הנאשם שהוא לוקח אחריות על מעשיו, ושהיה עליו לשבת בשקט במכונית (כלומר, לא לנסוע בין המפגינים), שלא התכוון לפגוע, ושכואב לו על כל מי שנפגע. הנאשם סיפר שבעקבות המקרה עבר תקופה קשה מאד וסבל מחרם, וכן שהוא ומשפחתו נפגעו כלכלית. הנאשם הדגיש שבמשך שנים רבות ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין.
26. בהתחשב באורח חייו הנורמטיבי של הנאשם במשך שנים, שהתבטא הן בהתמדה בעבודה והן בהיעדר הרשעות פליליות במשך שנים רבות, וכן החרטה שהביע על מעשיו והצער שהביע על תוצאותיהם, כמו גם יתר הנסיבות שפרש הסניגור בטיעונו, אני סבור כי רכיב המאסר בפועל שיש לגזור על הנאשם ראוי שיהיה בקצה התחתון של מתחם העונש ההולם. בצד זאת, בהמשך לאמור לעיל בעניין מתחם העונש ההולם, בהתחשב בחומרת כשלונו של הנאשם כנהג במקרה זה (ובעניין זה רלוונטיות גם פעולותיו הרשלניות ולא רק המודעות) ותוך התחשבות מסוימת בעברו התעבורתי של הנאשם, שכאמור לעיל עיקרו בעבירות רבות מאד של ברירת משפט, אני מוצא כי יש מקום להחמיר בעונש פסילת רישיון הנהיגה שיש לצרף למאסר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

27. לנוכח האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנה מאסר בפועל.
- ב. שישה חודשים מאסר על תנאי לשלוש שנים שלא ישוב ויעבור עבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין.
- ג. ארבע שנים פסילת רישיון נהיגה בפועל בניכוי תקופת פסילת הרישיון המנהלית והפסילה השיפוטית עד תום ההליכים בתיק זה (בהתאם להוראות החוק תקופת המאסר בפועל לא תימנה כחלק מתקופת פסילת הרישיון).
- ד. 12 חודשים פסילת רישיון נהיגה על תנאי לשלוש שנים שלא ישוב ויעבור עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין.

28. כידוע, הפיצוי הפלילי "אינו מהווה תחליף מלא לפסיקת פיצויים המבוססת על הוכחת שיעור הנזק אלא נועד להעניק תרופה ראשונית ומיידית לנפגע ולצדה עומדת לו הזכות להגיש תביעה אזרחית נפרדת לפיצויים נגד העבריין בגין מלוא הנזקים שנגרמו לו" (דנ"פ 5625/16 אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה 13.9.2017)). כמו כן, "לפיצויים הנפסקים בהליך הפלילי ישנו היבט עונשי לצד ההיבט האזרחי, ולכן אין למדוד אותם על פי אמות המידה הנזיקיות בלבד... גובה הפיצוי נקבע לכן בדרך של אומדנה ואין הכרח בהוכחה מדויקת של שיעור הנזק... עליו להיות בהלימה לנזק או לסבל שנגרמו" (ע"פ 2858/23 שרון שיר נ' מדינת ישראל 1.4.2024)).

29. לנוכח האמור בפסקה הקודמת, והואיל ואכן כטענת הסניגור בכל הנוגע לפגיעות הנפשיות שמהן סבלו, לא הוגשו מסמכים שיסייעו לכמת את הנזק שנגרם לכל אחד מן הנפגעים כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם, אין לי אלא לפסוק פיצוי בדרך של אומדנה ראשונית בעיקר של כאב וסבל, ומבלי שיהיה בכך כדי להוות בהכרח פיצוי מלא על כל נזקיהם. בקביעת גובה הפיצוי התחשבתי במידה מסוימת גם בכך שכתוצאה מן הפגיעה בהם נוצר אצל הנפגעים חשש מהבעת דעה. לפיכך, אני מורה לנאשם לשלם לנפגעי העבירה את סכומי הפיצוי הבאים:

א. לנורית – 20,000 ₪.

ב. לכל אחד מארבעת נפגעי העבירה האחרים – 4,000 ₪.

30. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל ביום 1.8.2026. התביעה תעדכן את נפגעי העבירה על פסיקת הפיצוי.

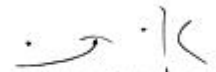
בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8025-07-24 מדינת ישראל נ' סירוטקין

31. לסיום אביע תקווה כי הלקח שנלמד על ידי הנאשם מן המקרה, והוא שהיה עליו להמתין בסבלנות במכוניתו, ולא לפרוץ בנסיעה מסוכנת כשהכביש לפניו עמוס במפגינים - לקח שמבטא דרגה מינימלית של סובלנות נדרשת כלפי האחר - יונחל בציבור, ויחסכו פגיעות כואבות בגוף ובנפש כמו אלו שסבלו נפגעי העבירה במקרה זה. לנוכח החששות שעליהם סיפרו נפגעי העבירה, יש לקוות גם שאנשים ישובו להרגיש בטוחים לבטא את עמדותיהם במרחב הציבורי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, 9 ביוני 2026, במעמד הצדדים.

איתי הרמלין, שופט

ניתן לשלם את הפיצויים החל מעוד 3 ימים לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת הדרכים הבאות:

א. בכרטיס אשראי - www.eca.gov.il

ב. בטלפון - *35592, 072-2055000

ג. במזומן בבנק הדואר בהצגת תעודת זהות